

Arrest

nr. 95 416 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en een vierde van Russische, een vierde van Ossetische, een vierde Tsjetsjeense en een vierde van Joodse origine te zijn. U bent Orthodox Christen en verklaart afkomstig te zijn van Elkhotovo in Noord-Ossetië.

In 1984 verhuisde u naar Stavropol, waar u momenteel nog steeds uw registratieadres hebt.

U verklaart dat u op 19 augustus 1986 een kind kreeg van een Keniaan en dat uw familie hierdoor geen contact meer met u wilde.

In datzelfde jaar hebt u zich bekeerd tot het christendom.

U verklaart dat u in 1991 werd benaderd door bandieten om zelfmoordactivisten op te leiden, maar u hebt dat geweigerd.

Door deze problemen moest u vaak verhuizen en hebt u uw Sovjetpaspoort nooit omgewisseld voor een Russisch paspoort.

In 1993 trouwde u met A.K.

In 2004 werd hij echter vermoord door de politie. U weet niet waarom.

Door de jaren heen hebt u op verschillende plaatsen verbleven en werkte u als waarzegster in verschillende steden en dorpen waaronder Devnomorsk, Gelenzhik, Anapa, Novorossijsk en Sotshi, want u kon nooit lang op dezelfde plaats blijven.

In 2006 was u terug in Stavropol.

Er woonde een zekere M.L. in uw appartementsgebouw. Van uw burens kwam u te weten dat hij voortdurend vragen over u stelde. U dacht dat M. in u was geïnteresseerd, maar toen er een maand later een betoging van skinheads was in Stavropol, werd u door M. aangevallen met een mes en riep hij dat hij de Tsjetsjenen zou vermoorden. De politie keek toe en deed volgens u niets. Toen u later naar de politie ging om te vragen waarom M. niet werd opgepakt, werd u door de politie bedreigd en werd u gezegd dat het toch niets zou uithalen als u naar de rechtbank zou stappen.

In januari 2011 was u in Moskou. In de Moskouse metro werd u door jongeren aangevallen. Het ging om een rascitische gemotiveerde aanval.

Kort voor uw vertrek naar België nam uw vriendin M.P. contact met u op. Zij werkt in Moskou voor een groot verzekeringsbedrijf en ze belde u op om te zeggen dat oude kennissen uit Tsjetsjenië met een hoge functie u wilden ontmoeten. Op 3 of 5 september 2011 zouden ze naar u toe komen. U wilde dit echter niet en u werd bang. U begreep namelijk niet waarom mensen uit Moskou met u zouden willen kennis maken.

Op 24 september 2011 bent u vanuit Rusland naar Oekraïne gereisd met de trein. Vanuit Oekraïne vertrok u met een minibus naar Frankrijk. Op 27 september 2011 bent u uw paspoort in Parijs verloren en bent u met de trein doorgereisd naar België.

Hier hebt u op 28 september 2011 een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: foto's van uw zoon; een visitekaartje van een plastisch chirurg; uw diploma dd. 28/06/1979; duplicaat van uw geboorteakte dd. 29/10/2011; envelop dd. 18/11/2011; medische documenten Bovigny dd. 29/09/2011, 4/10/2011, 18/10/2011, 24/10/2011, 28/10/2011, 4/11/2011, 14/11/2011; medische documenten UZ Gent dd. 19/04/2012, 23/04/2012, 21/05/2012, 4/06/2012."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart dat u uw land bent ontvlucht omdat verschillende mensen u zouden willen vermoorden. Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u gedurende de twee gehoren bij het Commissariaat-generaal voortdurend tegenstrijdige, incoherente en onsamenhangende verklaringen aflegt met betrekking tot de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt.

U haalt verschillende problemen aan die u verklaart te hebben gekend, maar u kunt op geen enkel moment duidelijk maken wat er precies is gebeurd en wie of wat u concreet vreest.

U bent er gedurende twee gehoren op het Commissariaat-generaal niet in geslaagd een coherent en consistent beeld te scheppen van de problemen die u verklaart te hebben gekend en van de vrees voor vervolging die u verklaart te koesteren.

Tijdens de gehoren moest ook worden vastgesteld dat uw houding niet echt getuigde van een ernstige poging tot samenwerking met de asielinstanties aan het onderzoek van uw asielaanvraag.

Zo verklaart u wat betreft uw verblijfplaatsen in de Russische Federatie dat u gedurende twintig jaar nooit langer dan vier maanden op eenzelfde plaats kon blijven wonen (CGVS 12/01/12 p.3) en dat u voortdurend in privéhotels verbleef zonder ooit uw paspoort voor te leggen (CGVS 12/01/12 p.4).

U verklaart dat u voortdurend moest verhuizen, omdat u zich moest 'verbergen' (CGVS 12/01/12 p.5).

Later verklaart u echter dat u vanaf 2004 tot 2007 geld moest verdienen door de toekomst te voorspellen met kaartleggen, en dat u zich pas vanaf 2007 moest 'verstoppen' (CGVS 11/06/12 p.10).

U verklaart dat u, omdat u zich moest verstoppen, nooit uw Sovjetpaspoort bent kunnen gaan omruilen voor een Russisch paspoort (CGVS 11/06/12 p.6).

Wanneer u vervolgens wordt gevraagd waarom u dat niet kon doen, ontwijkt u meermaals de vraag en wordt door u dus geen antwoord gegeven. Op deze vraag antwoordt u achtereenvolgend: "Het is een oud verhaal.", "Ze leven al niet meer, bijna niemand.", "Het was al lang geleden, nu is het al veranderd, ik denk dat het stiller is geworden.". Als u wordt gevraagd over wie u het heeft, antwoordt u dat u het over "mensen" hebt, dat u hun namen niet herinnert, dat u hen niet kent (CGVS 11/06/12 p.6).

Het feit dat u zelfs wanneer u meermaals en nadrukkelijk dezelfde vraag wordt gesteld, weigert om hierop te antwoorden, getuigt van een gebrek aan medewerking, wat ernstig afbreuk doet aan de ernst van de door u verklaarde problemen.

Daarnaast verklaart u dat in 1990 aan u werd voorgesteld om zelfmoordterroristen op te leiden en dat u daarvoor een goed loon zou krijgen (CGVS 12/01/12 p.16,17).

Omdat u dit hebt geweigerd en omdat u 'teveel weet', zou u momenteel nog steeds worden vervolgd (CGVS 12/01/12 p.27; 11/06/12 p.15).

Wanneer u echter wordt gevraagd om meer details hieromtrent te vertellen en concreet aan te geven wat er is precies is gebeurd, weigert u dit.

U weigert te verklaren wie u dit voorstel heeft gedaan, omdat u niemand vertrouwt, omdat u zult worden teruggestuurd en omdat u sowieso zal worden vermoord (CGVS 12/01/12 p.16). U verklaart dat de personen die u het voorstel deden om zelfmoordterroristen op te leiden "belangrijke functies" bekleeden en dat u hun namen niet wilt zeggen. U verklaart dat u vreest dat het Commissariaat-generaal deze namen "langs Russische kanalen" zal nagaan, waardoor uw zoon in gevaar zou komen (CGVS 12/01/12 p.17).

Tijdens het gehoor werd u echter meermaals verzekerd dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal betrouwbaar zijn, waardoor niet wordt aanvaard dat u blijft weigeren om verklaringen hieromtrent af te leggen om de door u verklaarde redenen (CGVS 12/01/12 p.16).

Uiteindelijk blijkt u dan toch bereid om enkele namen te noemen van de personen die u zouden vervolgen, maar wilt u enkel de naam geven van een persoon die al is overleden, namelijk R.K. (CGVS 12/01/12 p.16). Na lang aandringen geeft u uiteindelijk toch nog de naam van een persoon die volgens u toen aan het hoofd van de 'zesde afdeling' stond, maar ondertussen al met pensioen is, namelijk N.N., (CGVS 12/01/12 p.17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor opnieuw om een uitgebreide verklaring wordt gevraagd omtrent de gebeurtenissen in 1990, weigert u opnieuw te vertellen wat er met u is gebeurd. U blijft ontwijkend antwoorden: "Het zijn serieuze mensen, ze maken u bang als ze dat willen.", "Het is een oude gebeurtenis, ze verplichten u weg te gaan, ze vergeten niks, ze laten je niet toe om weg te gaan, ze vergeten niks." "Het lijkt alsof het lang geleden is, zo zou het moeten zijn.", "Mensen geloofden dat alles kon lukken, ik had het niet nodig, ik wou gewoon met mijn kind verder leven." (CGVS 11/06/12 p.7).

Deze verklaringen bieden echter in geen geval een antwoord op de vraag wat u precies zou hebben meegemaakt in het jaar 1990, toen u het voorstel zou zijn gedaan om zelfmoordterroristen op te leiden. Opnieuw moet dus worden vastgesteld dat u weigert te antwoorden op de vragen die u herhaaldelijk werden gesteld.

Dit gedrag valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Verder legde u ook inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die u in recentere jaren zou hebben gekend, zoals de beweerde moord op uw man A.K.

Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat hij in 2002 werd vermoord door de politie. In eerste instantie zei u dat u niet wist door wie hij was vermoord. Even later beweerde u plots dat hij door de politie was vermoord (CGVS 12/01/12 p.10).

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u de moord op uw man echter in het jaar 2004.

Toen u werd gewezen op het feit dat u tijdens het vorige interview een ander jaartal had opgegeven, bleef u bij uw laatste verklaring. U zei dat u zich niet herinnerde waarom u het de vorige keer anders had verteld (CGVS 11/06/12 p.8).

Ook wat betreft een ander relatief recente gebeurtenis, namelijk het incident waarbij u door een buurman zou zijn neergestoken, legde u vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af.

Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal, dateert dit incident van 2006 (CGVS 12/01/12 p.17), maar volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor zou dit incident echter in 2007 hebben plaatsgevonden.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u het niet meer weet, want u "hebt geen documenten en geen notitieblok", u "schrijft het niet allemaal op" (CGVS 11/06/12 p.11).

De loutere verklaring dat u het jaar van een, volgens u, cruciale gebeurtenis in uw asielrelaas niet meer weet, omdat u het niet hebt opgeschreven, is echter niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen.

Bovendien bent u er opnieuw niet in geslaagd om concreet te vertellen wat er precies is gebeurd. U verklaart namelijk dat u op een skinheadbetoging werd aangevallen door ene M.L. (CGVS 12/01/12 p.17). M. was een maand voor deze betoging in uw appartementsgebouw komen wonen en hij stelde de vuren voortdurend vragen over u (CGVS 12/01/12 p.18; 11/06/12 p.11). Aanvankelijk dacht u dat hij gewoon in u geïnteresseerd was omwille van uw schoonheid (CGVS 11/06/12 p.10), maar toen hij u tijdens de betoging aanviel met een mes en de politie niets deed om u te beschermen (CGVS 12/01/12 p.17), ging u vermoeden dat M. ook van de politie was (CGVS 12/01/12 p.18; 11/06/12 p.13). Toen de

politie u bedreigde en dwong om geen klacht in te dienen en u zei dat het toch niets zou uithalen, werd uw vermoeden nog versterkt (CGVS 11/06/12 p.12).

Waarop u dit vermoeden baseert, kunt u echter opnieuw niet duidelijk verklaren.

Vervolgens legt u onsamenhangende en vage verklaringen af de problemen die de onmiddellijke aanleiding voor uw vlucht zouden hebben betekend.

U vertelde over een vriendin van u, M.P., (CGVS 11/06/12 p.14) die naar Moskou is vertrokken om daar voor een grote verzekeringsmaatschappij te werken (CGVS 12/01/12 p.26). U verklaart dat kennissen van haar "belangrijke functies" hebben en dat die belangrijke personen u wilden ontmoeten op 3 of 5 september 2011. U verklaart dat u niet weet wie zij zijn (CGVS 12/01/12 p.27; 11/06/12 p.16) en omdat u niet kon begrijpen waarom zo'n belangrijke mensen u willen ontmoeten, werd u bang. Uw "instinct" vertelde u immers dat u zichzelf moest beschermen en dat u moest vluchten (CGVS 11/06/12 p.14).

Wanneer u opnieuw meer details worden gevraagd over wie deze personen zijn en waarom zij u willen ontmoeten, verklaart u dat u dat niet weet en dat u het ook nooit aan uw vriendin M. hebt gevraagd.

U verklaart "Ik heb het gewoon niet gevraagd". Wanneer u hierna de vraag wordt gesteld hoe u dan weet dat u voor deze personen moet vrezen, antwoordt u: "Omdat ik niemand ben, ik heb zelf geen positie, mensen met hoge posities wilden mij ontmoeten, waarom?" (CGVS 11/06/12 p.16). Dat u wederom geenszins concreet kan aangeven waarom u de personen vreest wiens ontmoeting de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst vormt, is niet aannemelijk.

Opnieuw blijft u dus in gebreke wat betreft het verschaffen van concrete, coherente en geloofwaardige verklaringen over door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Hoewel u in eerste instantie verklaart dat u niet weet wie de personen waren die u in 2011 wilden ontmoeten, verklaart u later dan weer dat de personen die u in 2011 wilden ontmoeten dezelfde personen zijn als diegene die u in 1990 het aanbod deden om zelfmoordterroristen op te leiden. U verklaart dat zij vroeger bandieten waren en nu bij de FSB (de Russische Veiligheidsdienst) werken en dat ze "nooit zullen stoppen met u te zoeken" (CGVS 12/01/12 p.27; 11/06/12 p.15).

Ook verklaart u dat in 2006, toen u naar de politie ging in verband met de skinheadbetoging, iemand bij de politie werkte die ook betrokken was bij de gebeurtenissen in 1990 (CGVS 12/01/12 p.17).

Wanneer u dan uiteindelijk de vraag wordt gesteld wat dan het verband is tussen de verschillende gebeurtenissen die u aanhaalt als basis voor uw asielaanvraag, antwoordt u dat u dat niet weet. U verklaart enkel dat het om dezelfde mensen gaat (CGVS 11/06/12 p.15).

Deze verklaring is echter tegenstrijdig met eerdere verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal.

U verklaarde namelijk eerder dat u in 1990, in het kader van de rekrutering tot zelfmoordterroristinstructrice, in elkaar werd geslagen en uit een auto werd gegooid door R.K. en N.N., toen hoofd van de zesde afdeling (CGVS 12/01/12 p.19). U verklaart dat de politie toen is tussengekomen en dat u allemaal werd opgepakt (CGVS 12/01/12 p.19).

Dat u echter door mensen van de autoriteiten, het hoofd van de zesde afdeling om precies te zijn, in elkaar werd geslagen en dat deze personen op hetzelfde moment door de autoriteiten worden opgepakt, is niet aannemelijk.

U verklaart dat er ook nog een man, M. uit Dagestan, was en nog een I. (CGVS 12/01/12 p.19), terwijl u eigenlijk in eerste instantie had verteld dat u door Ossetiërs uit een auto werd gegooid (CGVS 12/01/12 p.7).

Toch blijft u erbij dat het telkens om dezelfde mensen gaat, zowel in 1990, in 2006 en in 2011.

U verklaart dat u toen bang was, dat u nu bang bent en dat u altijd bang zal zijn en u zegt dat "Alles boven water zal komen.". Wanneer u wordt gevraagd wat u hiermee precies bedoelt, antwoordt u opnieuw dat u het niet weet en begint u over een rechtszaak en verklaart u dat men u "als een hond zal afmaken" . Wanneer u dus nogmaals wordt gevraagd over wie u het nu concreet hebt, antwoordt u "Ik weet het niet, diegene die me toen wou afmaken is al gedood, vermoorden is toch ook een beroep, er zijn mensen die anderen doden." (CGVS 11/06/12 p.16).

Opnieuw blijkt dus dat u nalaat om duidelijk aan te geven voor wie u precies vreest en waarom u deze vrees koestert, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van uw problemen.

Van een asielzoeker mag worden verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo concreet en volledig mogelijk uiteenzet aan de bevoegde instanties in het onthaalland.

Hoewel u meerdere kezen werd gewezen op het feit dat uw vraag om internationale bescherming slechts kan worden ingewilligd indien u coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen aflegt over de problemen die u beweert te hebben meegemaakt (CGVS 12/01/12 p.10, 16, 17), moet worden vastgesteld dat u vage en ontwijkende antwoorden geeft en pertinent blijft weigeren om te antwoorden op concrete en elementaire vragen met betrekking tot uw vluchtrelaas.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat moeilijk verenigbaar lijkt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van

een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De medische documenten van artsen in Bovigny bevatten enkel informatie over uw gezondheidsproblemen en de behandelingen en controles die u daaromtrent hebt gekregen, wat eveneens door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de documenten van het Universitair Ziekenhuis in Gent blijkt dat u verschillende afspraken met een psychiater hebt gemaakt en u geeft zelf ook aan dat u aan een depressie lijdt (CGVS 11/06/12 p.18). Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat u niet in staat zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de problemen die u hebt meegemaakt. Daar u op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch-psychologisch attest voorlegt, waaruit blijkt dat u wel degelijk aan ernstige psychische problemen zou lijden, vermogen deze documenten niet bovenstaande conclusies te wijzigen.

Volledigheidshalve zij er ook op gewezen dat evenmin het tanen van het geheugen na verloop van meerdere jaren op aannemelijke wijze kan worden aangevoerd ter verklaring van de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas. De tekortkomingen in uw relaas betreffen immers geen details; er werd vastgesteld dat uw verklaringen zelfs wat betreft de meest elementaire feiten onaannemelijk vaag, inconsistent en tegenstrijdig waren.

Verder legde u nog enkele andere documenten voor.

Uw diploma en het duplicaat van uw geboorteakte, bevatten enkel persoonsgegevens, die door mij niet betwist worden.

De foto's van uw zoon betreffen enkel hemzelf en het visitekaartje van een plastisch chirurg in Rusland geeft enkel informatie over een bepaalde arts die u verklaard te hebben geraadpleegd.

Tenslotte moet worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd van de problemen die u zou hebben meegemaakt, terwijl dit redelijkerwijs kan worden verwacht.

Zo legt u geen enkel document voor in verband met de beweerdde moord op uw man in 2004 (bv: overlijdensakte, attest van begrafenis, ...).

In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u überhaupt geen bewijs voorlegt dat de band tussen u en A.K. kan attesten (bv: huwelijksakte, foto's van jullie samen, ...).

Ook wat betreft uw bewering dat u vervolgd zou worden omdat u (verre) familie bent van D.D. (DVZ, verklaring CGVS, nr. 3.5), de eerste president van de onafhankelijke Tsjetsjeense republiek, legt u geen enkel document voor dat deze familieband zou kunnen attesteren.

Uw bewering dat familieleden van D. momenteel vervolgd zouden worden in Tsjetsjenië of in de Russische Federatie is overigens een blote bewering, waarvan u geen enkele objectieve onderbouwing hebt gegeven.

Op basis van bovenstaande vaststellingen, het feit dat uw u vage, incosistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die u zou hebben gekend en de vrees die u zou koesteren, het feit dat uw houding niet getuigt van een ernstige poging tot medewerking aan het onderzoek van uw asielaanvraag en het gebrek aan bewijzen in verband met uw problemen (terwijl die redelijkerwijs kunnen worden verwacht) meent het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, of een reëel risico op ernstige schade, zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 23 augustus 2012 een schending in van artikel 43/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 62 van de voormelde wet in combinatie met de materiële motiveringsverplichting en tenslotte van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert aan dat indien men er haar verklaringen op naleest, de vraag rijst of zij wel in staat was om verhoord te worden.

In het verzoekschrift (zie p. 5) wordt gesteld dat de verklaringen van verzoekster verwarrend zijn en haar antwoorden ontwijkend waaruit de commissaris-generaal ten onrechte besluit dat zij pertinent weigert mee te werken.

Zij stelt dat niets minder waar is en verwijst naar haar verklaringen waarin zij haar problemen reeds had aangehaald:

- *“de familie van de verzoekster wilt sinds 1986 geen contact meer met de verzoekster, omdat de verzoekster een kind kreeg van een Keniaan;*
- *in 1991 werd van de verzoekster geëist zelfmoordactivisten op te leiden, maar dit heeft zij geweigerd;*
- *de echtgenoot van de verzoekster werd 2004 vermoord door de politie omwille van een ongekende reden;*
- *de verzoekster werd in Stavropol aangevallen met een mes omdat ze Tsjetsjeense is en de politie weigerde haar te helpen;*
- *in januari 2011 werd de verzoekster door jongeren aangevallen in de Moskouse metro;*
- *oude kennissen uit Tsjetsjenië met een hoge functie wilden de verzoekster ontmoeten in september 2011, doch de verzoekster vertrouwde dit niet.”*

Zij laat gelden dat zij door de opeenvolging van traumatische incidenten (zie het verzoekschrift, p. 6) *“psychologische en psychiatrische problemen”* ondervindt, wat wordt gestaafd aan de hand van medische attesten.

Zij stelt dat alhoewel de medische problematiek werd geattesteerd door een dokter en de commissaris-generaal hiervan in de bestreden beslissing wel melding van maakte, deze laatste de medische problematiek bij zijn beoordeling wel genegeerd heeft.

Op het argument in de bestreden beslissing dat in de voorgelegde attesten niet vermeld staat dat verzoekster niet in staat zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, stelt verzoekster de vraag of (zie het verzoekschrift, p. 6) *“wegens gebrek aan expliciete vermelding, a contrario afgeleid (kan) worden dat de verzoekster wél in staat is om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen”*.

Verzoekster voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden daar waar de commissaris-generaal heeft nagelaten om haar psychologische en psychiatrische toestand te onderwerpen aan een onderzoek, verricht door een onafhankelijke arts.

Zij wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is, dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. De overheid moet hiervoor instaan om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, *“derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad”* (zie verzoekschrift, p. 7).

Verzoekster stelt dat hieruit volgt dat de commissaris-generaal op een adequate manier rekening diende te houden met haar medische situatie.

Verzoekster herhaalt dat zij omtrent haar psychologische en psychiatrische problematiek medische stukken heeft voorgelegd en aldus de bewijzen hiervan levert.

Volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 7) *“sluiten (de materiële bewijsstukken) tevens aan bij de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de gehoren van de verzoekster. De moeizame verklaringen van de verzoekster, de ontwijkende antwoorden, de antwoorden waaruit haar angsten blijken (geen vertrouwen, het niet durven vertellen) tonen haar psychologische en psychiatrische problemen aan.”*

Uit het voorgaande blijkt aldus volgens verzoekster duidelijk dat de commissaris-generaal overhaast tot een besluit is gekomen door haar medische problemen te negeren en wijst erop dat de medische problematiek immers de achterliggende reden is van de wijze waarop haar verklaringen tot stand zijn gekomen.

Verzoekster besluit dat omwille van die reden de bestreden beslissing vernietigd dient te worden, zodat op een afdoende wijze kan onderzocht worden of zij, rekening houdende met haar ernstige psychologische en psychiatrische problemen, in staat is om een verhoor af te leggen. Het lijkt verzoekster hierbij onontbeerlijk dat een derde onafhankelijke dokter wordt aangesteld teneinde een objectief oordeel hieromtrent te bekomen.

Verzoekster verzoekt de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, en in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal *“met het oog op een degelijk onderzoek naar de psychologische problemen van de verzoekster en haar mogelijkheid tot het afleggen van een interview”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

2.2. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster tegenstrijdige, incoherente en onsamenvangende verklaringen vast met betrekking tot haar vele verblijfplaatsen en de vraag waarom zij haar Sovjetpaspoort niet is gaan omruilen voor een Russisch paspoort, over het aanbod aan verzoekster om zelfmoordterroristen op te leiden, over de moord op haar man A.K. en het incident waarbij verzoekster door de buurman zou zijn neergestoken, aangaande de "belangrijke personen" -kennissen van de vriendin M.P. van verzoekster- die verzoekster wilden ontmoeten op 3 of 5 september 2011 en met betrekking tot het verband tussen de verschillende gebeurtenissen en de bewering dat de personen betrokken bij de gebeurtenissen van 1990, 2006 en 2012 dezelfde personen waren.

De commissaris-generaal stelde in hoofde van verzoekster tevens een gebrek aan interesse vast, wat moeilijk verenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de neergelegde documenten, oordeelde de commissaris-generaal dat deze de voorgaande conclusies niet kunnen wijzigen daar verzoekster er niet in slaagt aan de hand van een voldoende gestaafd medisch-psychologisch attest te bewijzen dat zij wel degelijk aan ernstige

psychische problemen zou lijden. Ook haar geheugenproblemen worden niet weerhouden daar de vastgestelde tekortkomingen in haar relaas, geenszins details betreffen.

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de opeenvolging van traumatische incidenten die tot gevolg hebben dat zij psychologische en psychiatrische problemen kende, welke zij aan de hand van medische attesten staaft.

Verzoekster stelt dat haar medische problematiek in de bestreden beslissing genegeerd wordt en stelt zich de vraag of het gebrek aan een specifieke vermelding in haar bijgebrachte documenten dat zij niet in staat zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, impliceert dat zij hiertoe wel in staat zou zijn.

Verzoekster wijst op het zorgvuldigheidsbeginsel en meent dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met haar medische situatie. Zij stelt tevens dat de materiële bewijsstukken aansluiten bij de vaststellingen naar aanleiding van de verhoren. Haar moeizame verklaringen, ontwijkende antwoorden en antwoorden waaruit haar angsten blijken, tonen volgens haar dan ook haar psychologische en psychiatrische moeilijkheden aan. Zij besluit dat de commissaris-generaal overhaast tot zijn besluit is gekomen door haar medische problemen te negeren.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, wel degelijk mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij aan psychische-, psychiatrische- of geheugenproblemen lijdt.

Zoals de commissaris-generaal vaststelde, bevatten de medische documenten van de artsen in Bovigny enkel informatie over haar gezondheidsproblemen en behandelingen en controles daaromtrent.

Het blijkt dat deze attesten door de commissaris-generaal niet in twijfel werden getrokken, maar dat deze volgens de Raad ook de door verzoekster aangehaalde psychische- psychiatrische- en geheugenproblemen niet bevestigen.

Ook de documenten van het Universitair Ziekenhuis bewijzen niet dat verzoekster niet in staat is om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over de haar overkomen gebeurtenissen maar bevestigen dat verzoekster verschillende afspraken heeft gemaakt met de psychiater en dat zij aan een depressie lijdt.

Waar verzoekster de vraag stelt of uit het gebrek aan expliciete vermelding in de door haar neergelegde documenten, dat zij niet in staat is om coherente verklaringen af te leggen, kan worden afgeleid dat zij hiertoe wel in staat is, antwoordt de Raad dat het aan verzoekster is om de waarachtigheid van haar asielaanvraag te bewijzen.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In het licht daarvan is het aan verzoekster om *in concreto* aan te tonen dat zij bij haar verhoor niet in staat was om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Verzoekster blijft hier in gebreke.

Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar psychische toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden in haar verklaringen blijven gelden.

Verder wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat bij het verhalen van zijn relaas; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn bij haar verhoor een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Wat betreft de overige neergelegde documenten oordeelde de commissaris-generaal terecht dat deze de beslissing niet kunnen wijzigen, daar het diploma en het duplicaat van de geboorteakte van verzoekster enkel haar persoonsgegevens bevatten, de foto van haar zoon enkel op hemzelf betrekking heeft en het visitekaartje van een plastische chirurg in Rusland enkel informatie geeft over een bepaalde arts die verzoekster beweert te hebben bezocht.

Verzoekster betwist bovenstaande vaststellingen niet waardoor deze als zodanig door de Raad worden overgenomen: *“De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.”*

De medische documenten van artsen in Bovigny bevatten enkel informatie over uw gezondheidsproblemen en de behandelingen en controles die u daaromtrent hebt gekregen, wat eveneens door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de documenten van het Universitair Ziekenhuis in Gent blijkt dat u verschillende afspraken met een psychiater hebt gemaakt en u geeft zelf ook aan dat u aan een depressie lijdt (CGVS 11/06/12 p.18). Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat u niet in staat zou zijn om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de problemen die u hebt meegemaakt.

Daar u op geen enkel moment een voldoende gestaafd medisch-psychologisch attest voorlegt, waaruit blijkt dat u wel degelijk aan ernstige psychische problemen zou lijden, vermogen deze documenten niet bovenstaande conclusies te wijzigen.

Volledigheidshalve zij er ook op gewezen dat evenmin het tanen van het geheugen na verloop van meerdere jaren op aannemelijke wijze kan worden aangevoerd ter verklaring van de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas.

De tekortkomingen in uw relaas betreffen immers geen details; er werd vastgesteld dat uw verklaringen zelfs wat betreft de meest elementaire feiten onaannemelijk vaag, inconsistent en tegenstrijdig waren. Verder legde u nog enkele andere documenten voor.

Uw diploma en het duplicaat van uw geboorteakte, bevatten enkel persoonsgegevens, die door mij niet betwist worden. De foto's van uw zoon betreffen enkel hemzelf en het visitekaartje van een plastisch chirurg in Rusland geeft enkel informatie over een bepaalde arts die u verklaard te hebben geraadpleegd."

De Raad stelt vast dat verzoekster tevens niets inbrengt tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat door haar geen begin van bewijs wordt voorgelegd van de problemen die zij beweert te hebben meegemaakt.

Indien echter redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust, worden verwacht dat hij inspanningen levert om de bewijzen voor te leggen.

Indien het voor hem onmogelijk is om bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan. Verzoekster moet aldus minstens aantonen dat zij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen maar blijft hier in gebreke.

De Raad schaarft zich dan ook achter de motivering van de bestreden beslissing dat *"Tenslotte moet worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd van de problemen die u zou hebben meegemaakt, terwijl dit redelijkerwijs kan worden verwacht. Zo legt u geen enkel document voor in verband met de beweerde moord op uw man in 2004 (bv: overlijdensakte, attest van begrafenis, ...). In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u überhaupt geen bewijs voorlegt dat de band tussen u en A.K. kan attesteren (bv: huwelijksakte, foto's van jullie samen, ...). Ook wat betreft uw bewering dat u vervolgd zou worden omdat u (verre) familie bent van D.D. (DVZ, verklaring CGVS, nr. 3.5), de eerste president van de onafhankelijke Tsjetsjeense republiek, legt u geen enkel document voor dat deze familieband zou kunnen attesteren. Uw bewering dat familieleden van D. momenteel vervolgd zouden worden in Tsjetsjenië of in de Russische Federatie is overigens een blote bewering, waarvan u geen enkele objectieve onderbouwing hebt gegeven."*

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land waarin zij haar registratieadres heeft, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 12 januari en op 11 juni 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en zij werd bijgestaan door een advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE